

ledes, at de i Stedet for at indeholde en Bemyndigelse, kom til at indeholde en Opfordring til Administrationen? Og endelig spurgte han, om jeg, hvis Forslagene havde været formulerede som en Opfordring, da vilde have stemt for dem? Jeg tvivler ikke om, at disse Spørgsmaal ere vel mente, men jeg maa da sige, at de ere mere vel mente, end de ere vel begrundede. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det ærede Medlem næppe kan være ukendt med, at det strider mod de Regler, som vi i vore Forhandlinger følge, at fremdrage, hvad der i Udvalgene er foregaaet eller ikke foregaaet. Endnu mere strider det mod vore Regler, at Medlemmer her i Salen afæske Udvalgsmedlemmer Erklæringer eller Forklaringer om, hvad der er passeret. Jeg skal dog i det foreliggende Tilfælde ikke vægre mig ved at give den ønskede Oplysning, idet jeg da maa tage min Tilflugt til den meget ærede Formands Overbærenhed. De Ændringsforslag, der her er Tale om, kom først til Forhandling i Finansudvalget den 7de Marts. Det var den Dag, da Ændringsforslagslisten blev endelig behandlet og affattet. Forslagene kom mig først i Hænde samme Dags Morgen eller muligvis den foregaaende Dag. Det vil altsaa ses, at Tiden for Udvalget til at behandle disse Forslag var meget knap. Ikke desto mindre bleve de Genstand for en ikke ganske kort Behandling, og under denne blev der fra forskellige Sider over for Forslagsstilleren fremhævet en Række Fejl og Mangler, hvoraf Forslagene efter de andre Medlemmers Mening led. Han blev da ogsaa udtrykkelig gjort opmærksom netop paa det, der her er fremhævet, at den Bemyndigelse, Forslagene indeholde, i Virkeligheden er overflødig, idet den ikke rækker ud over den Bemyndigelse, som Administrationen allerede forud har. Den ærede Forslagsstiller tog imidlertid ikke Hensyn til disse Indvendinger, og han har fra sit Synspunkt deri maaske handlet rigtigt. Thi betragtede som tjenlige til Udgangspunkt for Diskussion, være sig her i Salen eller uden for Salen, kommer det vistnok temmelig ud paa et, om der ved disse Forslag hæfter større eller mindre Mangler. Dernæst spurgte det ærede Medlem mig, om jeg vilde have stemt for Forslagene, hvis de havde været affattede saaledes, at de indeholdt ikke en Bemyndigelse, men en Opfordring til Regeringen. Jeg skal dertil svare: Nej! Jeg vilde ikke have stemt for dem. Det vilde jeg ikke have gjort af den Grund, at

medens Forslagene, som de nu ere affattede, lide af den Mangel at være overflødig, vilde de, hvis de havde været affattede, som det ærede Medlem antydede — det ærede Medlem maa tilgive mig, at jeg siger det — have været uden god Mening. At indføre i Finansloven en Opfordring til Regeringen, er noget, der ikke gaar an. Lovens Væsen er at byde. En Lov foreskriver eller tillader, den indeholder Befalinger eller Bemyndigelser, men den indlader sig ikke paa at stille Opfordringer eller Anmodninger til Regeringen. Hvis Rigsdagen, et af dens Ting, et Udvalg, eller et Medlem vil rette en Opfordring til Regeringen, maa dertil vælges andre Former. Den simpleste og mest nærliggende Vej er den, at man udtaler sig her i Tinget. Det er det, som jeg i dette Tilfælde har gjort. Jeg har i Gaar opfordret den ærede Minister til at handle i den Aand, som disse Forslag — i alt Fald efter deres Ordlyd — angive. Jeg har opfordret Ministeren til at paase, at Staten ikke over for sine Arbejdere udviser et utidigt Kniberi, ikke søger at presse Lønnen ned under den Løn, som for det samme Arbejde under de samme Forhold i øvrigt er den almindelig gældende. Jeg er gaaet videre. Jeg har udtalt, at hvis de Meddelelser, som ere komne Finansudvalget for Øre om den Holdning, som Statsbanerne i den forløbne Vinter have indtaget ved Engagering af Folk til Snekastning, ere korrekte, vil et saadant Kniberi, som der siges at have fundet Sted, ikke have været paa sin Plads og ikke kunnet billiges. Og medens vi tale om disse Ting, vil jeg fremhæve endnu et. Udtalelser, som fremkomme her i Tinget fra et Medlem eller fra Ordføreren for et Udvalg, kunne efter Omstændighederne have deres Vægt. Men en større Vægt have Udtalelser af selve Tinget. Forhold, nær beslægtede med dem, vi her tale om, have allerede tidligere været Genstand for Behandling her i Tinget og Genstand for en Udtalelse af Tinget. I Samlingen 1894—95 var her fremsat et privat Lovforslag angaaende Arbejdsløn og Arbejdstid ved Licitation over offentlige Arbejder. Til Behandling af dette Forslag blev der nedsat et Udvalg, som afgav Betænkning den 26de Marts 1895. Det er altsaa nu 5 Aar siden. Udvalgets Flertal, 9 Medlemmer ud af 11, indstillede, at Folketinget skulde vedtage følgende Udtalelse:

„Idet Folketinget opfordrer Regeringen til ved alt Statsarbejde, der bortliciteres,